

JÓ PÁSZTOR

A JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY LAPJA • 4. ÉVFOLYAM 9-10. SZÁM • 2007. SZEPTEMBER-OKTÓBER

GYÓGYULÁS HIT ÁLTAL

Évekkel ezelőtt levelet kaptam egy diakónustól. Arra kért, írjam meg sürgősen, mi a véleményem a „gyógyító hit”ről, mert valaki – egy testvér – ki akarja próbálni, hogy meggyógyulna-e imádságra. Az orvosok ugyan műtétet javasolnak – de hátha az imádság segítene.

Az Ige világosan tanítja – az én levélíróm is erre hivatkozott –, hogy ha valaki beteg, hívja el a gyülekezet szolgálattevőit, azok imádkozzanak érte... s az Úr meggyógyítja a szenvedőt (Jak 5:13-16). De hivatkozhatnánk olyan igékre is, amelyek imameghallgatást ígérnek: „Kérjétek és adatik néktek...”, „ha ti gonosz létekre tudtok jó ajándékokat adni...”, „aki kér, mind kap...” stb.

Válaszunk egyértelmű lehetne: Igen, tessék imádkozni, és Isten meghallgatja az imát, a beteg meg fog gyógyulni – csakhogy érdemes néhány dolgot tisztázni, mielőtt ilyen határozott választ adnánk.

1. A hit Isten nélkül is gyógyíthat. Furcsán hangzik ez a megállapítás bibliai hívők fülének, pedig igaz. Aki csak egy kiesít is járatos az orvostudományban, tudja, hogy milyen sokat jelent a beteg gyógyulása szempontjából a hit. Nem feltétlenül az istenhít, hanem pl. az orvosba vagy a tudományba vetett hit, vagy a gyógyulás hite. Amíg valaki hisz a gyógyulásban, addig ez a hit olyan különleges (általunk ismeretlen), pszichikai erőt kölcsönöz neki, hogy az nagyban elősegíti a valóságos gyógyulást. Ha valaki reményvesztett – ha betegsége egyébként nem is súlyos – mégis lassan halad előre a gyógyulás útján, sőt teljes életkedv vesztés esetén nem javul, hanem inkább romlik állapota, és ha nem történik valami radikális kizök-

kentés, akár meg is halhat – közvetve „hitetlensége” miatt. Persze nagy tévedés lenne azt állítani, hogy ha valaki hiszi, hogy meggyógyul, akkor ez a hite biztosan meggyógyítja, mint ahogy azt is balgaság lenne mondani, hogy aki hittel imádkozik azért, hogy meggyógyuljon, az biztosan meggyógyul.

2. Az Istenbe vetett hit sem gyógyít mindig. Hogy ez mennyire igaz, azt Pál apostol esete bizonyítja legjobban, aki háromszor imádkozott saját gyógyulásáért eredménytelenül (2Kor 12:7-9) – pedig bizonyára hittel tette. Fontos tőle megtanulnunk, hogy nem erősködött, tusakodott tovább, nem hívott maga mellé imatársakat, hanem megértette, hogy neki így, „tövissel” testében kell szolgálnia az Urat, és arra is rájött, hogy miért van a tövis („hogy felettébb el ne bizakodjam”). Dolgozott hűségesen, nem panaszkodott, nem sírt testi nyomorúsága miatt – még csak nem is imádkozott többé a maga gyógyulásáért.

3. Annak ellenére, hogy a hitnek fontos szerepe van a gyógyulásokban, mégsem a hit a gyógyító, hanem az, akiben (vagy éppen amiben) hiszünk, aki a hit mögött áll, a Könyörülő Isten. Általában úgy tudjuk, hogy az Úr Jézus földi gyógyításainál mindig megkívánta – szinte feltételként – a hitet. Valóban, van néhány olyan evangéliumi történet, amelyből ez látszik („a te hited megtartott téged...” Lk 8:48), de olyan is akad, amely éppen azt bizonyítja, hogy Jézus segítségül van a hitetleneknek is („hiszek, Uram, légy segítségül az én hitetlenségemnek...” Mk 9:24). A bethesdai beteg sem nevezhető hívőnek, panaszos ember, aki csak tehetetlenségét és mások könyörtelen-

ségét látja. Jézus határozott kérdésére még annyit sem mond, hogy akar gyógyulni, hitről pedig szó sem esik. Őt nem a hitet kereső, hanem a hit nélkül is könyörülő Jézus gyógyítja meg. Az Úr sokszor hitetlent gyógyít szeretetből, hogy hívő legyen a gyógyult. (Sajnos nem mindig eredménnyel, hisz hányszor gyógyított, segített engem is, és nemhogy nőtt volna hitem, hanem talán még jobban elmaradtam tőle, mint a kilenc leprás.) Nem a hitem fog meggyógyítani, ha meggyógyulok, hanem az én szerető Uram.

4. Jézus nem minden beteget gyógyított meg. Egyszer egy gyülekezetben megkérdeztem: minden beteget meggyógyított-e az Úr? Több-kevesebb gondolkodás után az a vélemény alakult ki, hogy nem mindenkit, de aki eljutott hozzá, azt igen. Vagyis aki Jézussal betegen találkozott, az biztosan meggyógyult. Nagy tévedés! Pálról már szóltunk. Ha valaki megrázó módon találkozott Jézussal, ő igen, és mégsem gyógyult meg. Erre azt mondhatod, jó, de ő nem testileg, hanem szellemileg találkozott az Úrral. Annak ellenére, hogy ez nem jelent lényegbevágó különbséget, vegyünk egy olyan esetet, mikor a földön járó Jézus vele

*A bölcsesség kezdete az alázat,
az Isten előtti leborulás,
amikor hiú önteltségünk
magasából
az Úr lábai elé
ereszkedünk
s engedjük,
hogy összetört életünket
Ő építse újjá.*

*(Simon András
írása és grafikája)*

személyesen találkozó betegeket nem gyógyított meg. Tipikus a bethesdai eset. Mai képpel élve, itt egy tele „kórházzal” áll szemtől szembe – és hányan gyógyulnak meg? Csak egy! Jézus kiválasztja a legnyomorultabbat, hogy Isten dicsősége a legnagyobb legyen, és meggyógyítja.

5. Az Úr Jézus akkor kezd gyógyítani, amikor az emberi próbálkozások csődöt mondanak. Ha sorra vesszük azokat a betegeket, akiket Jézus meggyógyított, nem találunk közöttük egyet sem, aki olyan betegségben szenvedett, amelyet az akkori orvostudomány gyógyítani tudott. Gutaütött, sánta, vak, leprás, stb. Legtöbbel ma sem tudnak mit kezdeni az orvosok. Ha valaki gyógyítható betegségben szenved, menjen orvoshoz! Isten azért engedte meg, hogy megoldhatatlannak látszó orvosi problémák, gyógyítási lehetőségek nyitját megtaláljuk, hogy éljünk vele. A bethesdai kórházban az Úr otthagyja a betegeket, de azt az egyet, akit 38 évig senki sem segített el az „orvosig”, a gyógyító vizig, azt az egyet kiemeli, s csodásan gyógyítja meg – víz (gyógyszer) nélkül, mert szereti az embert. Naámán kénytelen a Jordánban fürdeni, s ha nem megy oda, soha nem gyógyul meg. Téged talán reumakórházba küldenek, műtétet javasolnak, de te inkább hiszel. Olcsó, üzletelő hit. Hátha a jó Isten meggyógyít, mennyivel egyszerűbb lenne. Ha fáradtságot, munkát, pénzt vagy szenvedést akarsz spórolni, nem fog menni a „hitből való gyógyulás”. Ha az Úr adta emberi lehetőségek kimerültek, akkor fordulj Istenhez segítségért. Persze meggyógyíthat az Úr egy influenzát is, de nem ez a tipikus. Szokták mondani: Kérjed, s aztán adj hálát, hogy megkaptad, mert az Úr biztosan megadta, csak még nem látszik. A mi Urunk nem szokott játszani velünk. Ha valamit nem akar megadni kérésre, nem tudjuk rávenni hálaadással sem. Ha kaptál valamit, köszönd meg, de ha nem kaptál semmit, ne áltasd magad, hanem vizsgálj meg, hogy vajon miért nem hallgatott meg, esetleg azért adj hálát, hogy nem teljesítette kérésedet, hisz lehet, hogy így jobb neked.

6. Istent nem érdemes kényszeríteni. Azt is mondhatnám, hogy nem lehet,

de néha úgy tűnik, mintha engedné magát. Egyesek azt hiszik, hogy azért van Isten, hogy minket szolgáljon mindenhatóságával. Ha így lenne, tulajdonképp mi lennénk az „isten”, és Ő a mi szolgánk. Előttem áll néhány példa, amikor szülők gyermekeket visszaimádkoztak a biztos halálból, nem úgy könyörögtek, hogy „legyen meg a Te akaratod”, hanem valahogy így: Te megígérted, a Te ígéreted igaz, én ezt kérem, Téged köt az ígéret, meg kell adnod. Istenkísértés! Persze Isten nem mindig hallgatja meg az ilyen imát, de meghallgathatja. S jaj annak a hívőnek, akit Isten úgy próbál, hogy megadja azt a kérését, amit Ő, a végtelen bölcs Isten nem tart jónak. Imádkozz, akár gyógyulásért, akár másért, de úgy, ahogy Urunk tanított: „ha lehetséges... de ne az én akaratom legyen meg, hanem a Tiéd”.

7. Nem a gyógyulásban kell hinni, hanem Jézusban. Ő segíthet, de nem biztos, hogy fog segíteni. Jézus háromszor mondja ezt a szót (pontosan így): akarom (Mt 8:2, Jn 17:24, 21:22). Egyszer egy leprásnak: „Akarom, tisztulj meg!” Egyszer Péternek Jánosról: „Ha akarom, hogy ő megmaradjon... mi közöd hozzá?” És egyszer a Főpapi Imában: „Atyám, akiket nekem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, ők is velem legyenek!”

Ha Jézus akarja, és te hittel kéred, meggyógyulsz, de ha nem akarja, kérheted bármilyen hittel, nem gyógyulsz meg. Igyekezz megtudni akaratát, és belenyugodni akkor is, ha enged meghalni (mint Lázárt, akit nagyon szeretted!). Kérd, hogy mind életed, mind halálod, mind betegséged, mind gyógyulásod az Ő dicsőségét munkálja. Élj szolgáló hívő életet, s ha nem gyógyítana meg, hanem neked is hordoznod kellene a tövist – talán egész életedben –, reménykedj a nagyobb jutalomban, mert csak végig küzdőnek jár győzelmi koszorú!

Hadd álljon itt Túrmezei Erzsébet: Fogd a kezem c. verséből egy versszak:

*Magamba' nem,
erőmbé' nem,
hitembe' nem:
imámba' sem,
de BENNE bízom teljesen.*

Első otthonom, első gyülekezetem

A gyülekezet a családom. Mindig is az volt, bárhol szolgáltam lelkipásztorként. De gyermekkoromban szintén, s most nyugdíjasként ugyancsak. Ezt először Noszvajon éltem át. Ott születtem, ahol a Bükk kemény vonulatai kezdődnek. Az imaház udvarán még az ősi falusi építmény guggolt, a patak partján. Ott laktunk. Nádfedél, apró ablakok, roppant egyszerű körülmények. Amikor én érkeztem, már tipegő korban volt Laci, Jolika pedig ölbéli szép kisleány.

Mint a mesékben, én voltam a harmadik, aki még a Hétfejűvel is megküzd, ha kell. Szüleimtől tudom, hogy pályáskoromtól kezdve az imaház volt a második otthonom. Istentiszteleteken Laci a padon vagy a padok alatt, Jolika valakinek az ölében, én pedig édesanyám karjai közt. Az öreg lakásból a mai kistermi oldaltól át közlekedtünk a templom-méretű imaházba. Akkoriban ott még szigorú ülésrend szabta meg, hogy a bal oldalon a férfiak, a jobb oldalon a nők. A szószék jobbja a harmónium, balján néhány rövidebb pad az énekkarosoknak, illetve a fúvósoknak. Fénykorában ismert és elismert „rezesbandája” volt a noszvaji gyülekezetnek. A szószék fölött óriási félkörben felirat díszelgett: „MI PEDIG PRÉDIKÁLJUK A MEGFESZÍTETETT KRISZTUST!” Alatta, középtájt – festve egy nyitott könyv, benne elváltás nélkül tördelve egy igevers: „Az én – lábam – nak sző – vétneke – a Te – Igéd” Zsoltár – 119:103. A halovány petróleumvilágítás után divatba jött a mi imaházunkban is a „karbidlámpás” világítás. A szószéki pad oldalszékjait átfúrták, oda rögzítették a felvonó fogaskerekét. A „kurblit” egy vékony drótkötélhez erősítették, amely a mennyezet felé futott, ahonnan a világító lámpatest lógott bele az imaház légterébe. – Később ezt a Maxim-lámpa váltotta fel. A „karbid-raktár” a kisteremben volt elhelyezve. Már nagyobbacska lettem, az érdeklődésem is nőttön-nőtt. Időnként elcsentünk egy-egy darabot, amely olyan volt, mint az oltatlan mész. Virágcserépet borítottunk rá, a lukon át beleköptünk, majd amikor kezdett füstölni, egy égő gyufát odatartottunk, mire hatalmas pukkanás! – mely időnként a cserepet is szilánkokra vágta. Szüleink mindig pereltek

Dr. Almási Mihály

velünk, de ha tehettük, kijátszottuk a tilalmat. Szűkös lakásunk sötét padlása félelmetes, de vonzó terep volt bújócskázáshoz, kalandozásokhoz. Egyszer, amint ott settenkedtem a szuroksötétben, a pókhálók hátborzongató csiklandozása közepett, a korhadt padlásdeszka beszakadt alattam. Amint felocsúdtam az ijedelemből, szörnnyülködve észleltem, hogy deréig az alattam lévő éléskamrába szakadtam. Nagy üvöltésemre megérkeztek a „felmentő csapatok”. De bárcsak ne találtak volna rám, mert amit én akkor kaptam, azt még elmondani is igen fájdalmas dolog.

Amikor az elavult helyére új ház (a jelenlegi szolgálati lakás) épült, velem akkor is történt egy malőr. Velem általában mindig történt valami, mert cseppfolyós voltam, mint a higany. – Az alapokat már kiásták. Egy vastag padló volt átvetve a mély gödör felett. Nekem természetesen azon át kellett közlekednem. Ám az egyik vége beszakadt a mélybe, én pedig kezdtem lecsúszni a szálkás járda-hídon. Mint falusi gyerkóc, nyáron mindig mezítláb futkároztam. Néhány szálkát már sikerült összeszednem az építkezésen, de a „java” a végén következett. Egy ujjnyi hosszúságú rozsdás szög állt ki a padlóból, és az én „sinkózásom” ott fejeződött be. A szög áthatolt a lábfejem, a vége fölül bukkan elő. Visítottam, mint a disznó, amikor ölik. Hetekig kötözgette édesanyám a sérült lábamat. Isteni „szerencse”, hogy nem kaptam vérmérgezést. Orvoshoz – a tetanusz-oltásra – a szomszédos településre kellett volna bevinni. Egyre kérdezgettem: „Ugye, nem kapok tetanuszt?” – „Nem kell tetanuszt!” – mondta édesanyám. „De remélem, te tanú’sz az esetből!” Mint a legtöbb akkori gyülekezetünkben, így Noszvajon is működött „önképző kör”. Heti rendszerességgel együtt volt a gyülekezet apraja-nagyja, hol külön-külön, hol meg válogatás nélkül együtt gyerekek, ifjak, idősebbek, sőt, öregek is. Ott gyakoroltuk azokat a szolgálásokat, verset, zenét, éneket, amelyekkel vasárnap előálltunk az istentiszteleten.

A lányok és asszonyok varrni tanultak, kézimunkáztak, fontak, kesztyűt, sálát kötöttek. Édesanyám igazi, elhivatott iparművész-oktató volt közöttük. Mi, aprócska fiúgyermekek pedig – kézimunka gyanánt – fúrtunk-faragtunk. A jobban sikerült darabokat aztán a következő háladáson elárverezték. Emlékszem egy sikeremre, amikor az én bicskám faragta

fakanalak és laskaszaggató deszkák lettek a legkapósabbak. Ott tanultam meg én is fonnit, öt tüvel zoknit vagy kesztyűt kötni, gombot felvarrni, harisnyát stoppolni.

Nagy-nagy-havas telek jutnak eszembe, hatalmas szánkózások a hegyi utakon. Édesapám – ezermester lévén – házilag készített nekünk háromüléses, erős szánkót. Fém kerékabroncs volt a talpfára szögezve, hogy el ne kopjék egy szezon alatt. Fölmentünk az Egerbe vivő úton a „Földkunyhó-”ig, és onnét száguldottunk alá nyaktörő mutatványok közepette a faluvég első házaig. Nagyon szerettem „kormányozni”, azaz irányítani a szánt. Egyszer elvéitettem a kanyart, és akkora havas mélységbe zuhantunk, hogy alig tudtuk kibányászni magunkat a jeges fogságból. Ennél nagyobb bajunk nem történt akkor. Elemi iskolába az imaházal szemben lévő katolikus objektumba jártam. A nagyteremben egy brokátfüggöny választotta el a tantermet a kis kápolnától, ahol a misézés folyt. Úgy emlékszem, Bogácsról járt át a plébános havonta egyszer-kétszer, misét celebrálni, hébe-hóba temetni, vagy keresztelni. – Mint minden lében kanál gyerek, néhányszor „kiérdemteltem”, hogy én is ministrálhattam. Borzasztóan élveztem a hármascsengettyűvel zengetni, ahogy a kialakult liturgia megkívánta. A harmadik osztálytól kezdve református lettem egy kicsit, mert átírtattak a református iskolába. Sőt, mártíromság lett a vége nagy ökumenizmusomnak. Az egyik nemzeti ünnep alkalmával nem vettem részt a kötelező vasárnapi istentiszteleten a templomban. Másnap három „vérfagyasztó” fenekest kaptam az iskolában a somfavesszővel

szigorú tanítómtól. A „falumban” akkor tájékozódással beszéltem mindenki. Palócosan. A legjellegzetesebb sajátosság talán a zárt e-hangzó (e és é között), amely még most is előbukkan néha a beszédemből. Egy kitörölhetetlen mondatot megőriztem magamban: „Ne kácsongj ott az ámbituson, mert jódd lekarulsz!” (Ne kapaszkodj a tornác korlátjára, mert véletlenül alázuhanasz!) Ha időnként „haza”-megyek, és a falu főutcáján végigballagok, még ma is „kényszeresen” köszönök mindenkinek. Pedig ez már ott sem divat. És mindig kellemes sajnás fut végig rajtam, ha megpillantom a Nagy-Imány csorba hegycsúcsát a falu közepén. Arról nem is beszélve, milyen érzés fog el, amikor belépek a régi imaház ősi falai közé.

A temetőt ritkán hagyom ki, ha Noszvajon járok. Olvasom a neveket, és emlékezem. Rájuk is, meg a többiekre, akiknek az arca bennem él. Ahogy most elém jönnek gondolatban, sorolom őket tisztelettel: Nagy Lajos gyűl. vén, kemény, szigorú baptista. Lakatos bácsi, Szepesiék, Kalóék, a szomszédaink. Kaló Zoltán, prima harmonista és karmester. Máté Miklós, aki hős halált halt. Ibolya néni, az özvegye. Szabó Sándor és Bartha Gyula a felvégből, Majnárek és Elekék a falu másikk végéből. Farkas Jani bácsi, a vasárnapi iskolai tanítóm, meg a gyerekei: Ibolya, Jancsi, Juszi. Fülöp Béla, a boltos. Kónya Karcsi és Lenke, a patak partjáról. Stein Ilonka, Kakukék, Pintérek.

Életem során vágytam néha visszatelepülni Noszvajra, de tudom, ez már csak illúzió marad. Sajog egy kicsit, de nem baj. Csak a helyemen legyek mindig!

Gerzsenyi Sándor

FELHÍVÁS

Segélyalap rászoruló gyermekeknek

A Napsugár Gyermekmentő Alapítvány segélyalapot hozott létre rászoruló gyermekek támogatására abból a célból, hogy részt vehessenek a Szókepusztai Gyermektábor programjaiban, egyáltalán: eljussanak a táborba. Egyik kedves olvasónkat meglátogattam a napokban. Eddig is rendszeresen támogatták a munkánkat, most azonban kimondottan a fenti célra 150 000 forintot adományozott. A fiatal, kétgyermekes házaspár úgy döntött, hogy ezzel szeretné segíteni a rászoruló gyermekek táboroztatását.

Alapítványunk kuratóriuma elkülönítette ezt az összeget és létrehozott egy segélyalapot. Azokat, akik szeretnék ehhez a programhoz csatlakozni, arra kérjük, hogy adományaikat Jó Pásztor csekken küldjék be, de az „Egyéb” rovatba írják be „Segélyalap”! Az ide érkező pénzt teljes egészében rászoruló gyermekek ingyenes vagy támogatott üdültetésére fordítjuk a szókepusztai táborban.

– Az alapítvány kuratóriuma –

Kedves Testvérek!

Öröm látni azt, hogy baptista múltunk emlékeinek ápolását komolyan veszik, és dolgoznak annak érdekében, hogy értékeink felszínre kerüljenek és megmaradjanak – a régi fényképek a Jó Pásztorban való közlése által is. Nagyon fontos ez a munkaközösségünk jövőjére nézve, ezért fogadják őszinte elismerésemet és lelkes bátorításomat! A 2006. július-augusztusi lapszám 5. oldalán megjelent fényképhez szeretnék kommentárt fűzni, amely alatt ez a felirat olvasható: „Egy régi bemelegítő kép, valószínűleg Tahitótfaluból...” Lehet, hogy a kép megjelenése óta már sikerült tisztázni, mikor és hol készült, de azért leírok néhány ezzel kapcsolatos információt. 1946. augusztus 17–18-án az erdélyi baptisták nagyméretű ünnepélyt tartottak Szilágy-nagyfaluban a szilágysági baptista misszió 50. évfordulója alkalmából. Ekkor nyolc lelkipásztor összesen 82 (más források szerint 83) személyt merített alá a Berettyó vizébe. A pásztorok névsorát sajnos most nem tudom elküldeni, mert nincs meg Levéltárunkban az Az Igazság Tanujában megjelent beszámoló, amit az egyik szilágysági testvérnél volt alkalmam elolvasni. E jelentős eseményről szót ejt Dénes Ferenc is a Szeretet karácsonyi üzenetében (1946. 14–15. old.), valamint Bokor Barnabás. Ez utóbbi cikk meglévő részletét – amit, sajnos, nem tudtam megállapítani, melyik kiadványban jelent meg – elküldöm a kedves Testvéreknek, mivel a Jó Pásztorban közölt kép is látható a megsárgult lapon. A nemrég végleges helyet kapott és még kezdeti stádiumában lévő Erdélyi Baptista Levéltárban van még néhány fénykép, ami ezen a nagyméretű szilágysági ünnepélyen készült. Isten áldja meg a kedves Testvéreket, és adjon sok gyümölcsöt, örömet minden szolgálatukra! Szeretettel:

Kiss Lehel, teológiai hallgató,

*a Nagyváradon található Erdélyi Magyar Baptista Levéltár jelenlegi gondozója
(Köszönjük az értékes kiegészítést! – a szerk.–)*

Ajándék kiadványok a „JÓ PÁSZTOR”-tól

A Jó Pásztor újság, a könyvek, CD-k, DVD-k kiadása tetemes összegbe kerül. Az újságot mindenkinek megküldjük ingyen, a postaköltséget is mi fizetjük.

Az egyéb kiadványok bevétele segíti missziómunkánkat.

A Jó Pásztor Alapítvány azért képes működni, mert minden munkatársunk ingyen, szeretetből dolgozik, misszióknak tekinti feladatát, és azért, mert sokan rendszeresen támogatják a munkát.

Aki vásárol kiadványainkból, az is segít.

Igyekszünk az egyéb kiadóknál jóval olcsóbban adni mindent. A közelgő ünnepek kapcsán (karácsony, újév) hadd hívjuk föl a figyelmet arra, hogy igen hasznos evangéliumi tartalmú kiadványaink célzott ajándéknak is igen alkalmasak, hívó vagy kereső barátainknak, ismerőseinknek rokonainknak.

Örülneünk, ha mennél nagyobb számban hasznosulnának, ezért buzdítjuk azokat az olvasókat, akik megtehetik, hogy vásároljanak tőlünk, örömet szerezve azoknak, akiket megajándékoznak, miközben a jó Pásztor üzeneteit is eljuttatják szeretteikhez.

A pénzben és a vásárlással történő támogatást is hálásan köszönjük.

– a szerk. –

PASCAL

1623–1662

Pascal megtérése az egyháztörténelem legfényesebb lapjaira tartozik. Ritkán hódolt meg ekkora génius a megváltó kegyelem előtt ily tökéletesen.

Pascal civilizációnk korszakalkotó építője. Minden nap élünk olyan előnyökkel, melyek Pascal nélkül ismeretlenek volnának. Parancsoló személyisége és lángesze sokféle módon kényelmesebbé tette az életet. A történelem egyik hallgatag győzelmese, aki nem csinált reklámot hírnevének, művei sem kirakatba valók, mégis a nagyhírű óriások közé állítva, elhomályosítja azokat. 39 éves korában szállt sírjába, mégis az irodalom, a tudomány és a keresztyénség területén alig van nevezetesebb ember nála. 300 éven át úgyszólván minden nagy gondolkozó az ő hatása alatt állt. Franciaország évkönyveit sok kitűnőség díszíti, de egyik sem vetekedhetik Pascaléval. Egész fiatal volt még, amikor lerázta lábáról a világ porát, és a portroyali szerzetbe lépett. Már ekkor olyan tekintélyt szerzett magának matematikus zsenije, filozófus eredetisége és tudós feltaláló képessége által, hogy a világtörténelemben is alig van párja.

Felfedezésein és találmányain kívül olyan műveket írt, melyek mind tartalmi mélységben, mind művészi kifejezőképességben versenyen felül állnak. Minden kor legnagyobb alkotójaként tiszteli. Egész kisfiú korában megrázta már Párizst felfedezéseivel. Mire vitte volna – mondják –, ha megmaradt volna eredeti kutatásai mellett, s ha elérte volna a 70–80-as éveket? Lángelméje tüstént jelentkezett, amint a bölcsőből kilépett. Apjának kialakult elvei, inkább előítéletei voltak fia nevelésének irányítása tekintetében. Azonban nem sikerült a lángelmét korlátoznia. Inkább maga került fia gondolatai hatalmába.

Idősebb Pascal matematikus volt, s tudta, hogy ez a szakma teljességgel egy irányban foglalja le az agyat, azért mindent elkövetett, hogy fia elkerülje. Sohasem beszélt a gyermek előtt matematikáról, sőt annyi latin és más tanulnivalóval halmozta el, hogy se

kedve, se ideje ne maradjon matematikára. Mégis úgy járt, mint a kacsákat költött tyúkanyó, mely kétségbeesetten topog a vízparton, míg kicsinyei ösztönös könnyedséggel úszkálnak. Határtalan, ki nem elégíthető kíváncsiság jellemzi a gyermekeket. Nemcsak a minden iránti érdeklődés: „mi ez? mi az?”, hanem a további miértet kutató és feltaláló. Egész kis korában észrevette, hogy a késsel megütött tányér hangot ad, de kezét téve rá, a hang megszűnik. Bárkinek feltűnhetett ez, ő azonban utánajárt a miértnek, s leírta a hangok filozófiáját. Apja azt is megtiltotta, hogy a mértan bármely részével foglalkozzék, de a kísértésnek nem tudott ellenállni. Kormot és táblákat szerzett, körök és háromszögek szerkesztésével mulatta az időt. Egy ilyen alkalommal apja észrevétlenül lépett be, megbámulta a munkájában elmerült gyermeket, észrevétlenül hagyta magára s hozzálátott, hogy alkalmas tanítókról gondoskodjék. A fiú már gyermekes kutatásaiban eljutott Euklides nem egy megállapítására.

16 éves korában írta meg híres értekezését a kúpszeletekről. A szaktudósok elámulnak. Egyhangú volt a vélemény, hogy Arkhimédész óta senki nem vitte ily hatalmas lépéssel előre a tudományt. Az foglalkoztatta, hogy az elméleti tudományt hasznosítsa a gyakorlat számára. Ezt az elvet követte a számológép, a barométer és az omnibusz feltalálásával.

Pascal életének legnevezetesebb napja megtérésének napja. E nélkül élettörténete értelmetlen. Keresztynsége a megtért ember keresztynsége. Ez 31 éves korában történt. A kegyelem oly hatalmas erővel áradt el rajta, hogy emléket mindhalálig megőrizte szíve fölé varrt hitvallásában.

1654. november 13-át, hétfő este fél 11-től fél 1-ig jelölte meg erre. Bár ily pontosan megjelöli megtérését, ide vezető útja 8 évig tartott 1646-tól kezdve. Ez évben kerültek kitűnő könyvek a kezébe, amelyek olvasása nyomán arra az elhatározásra jutott, hogy csak úgy lehet keresztyn, ha mindenestül az Istennek él és csak Őt szolgálja. Egy időre abba is hagyta tudományos kutatásait, hogy keresse először Isten országát és annak igazságát, az egy szükségeset. Nővére élete

állott előtte, mint a tiszta keresztyén-ség mintaképe. Ez oly áldott, önzetlen, életet élt, hogy folytonos áldás volt a házban vele levőknek. Nővére sürgette, hogy hárítson el minden útjában levő akadályt, és engedje oda magát fenntartás nélkül a Megváltónak.

Ezt egy baleset sietette. Sétakocsizás közben a lovak megbokrosodtak a hídon, s a korláton átesve a Szajnába zuhantak. Szerencsére a hámtartók elszakadtak, s a kocsí fennakadt. Az eset annyira megviselte a kocsiban ülő Pascal idegeit, hogy álmatlan éjeken folyton a mélybe zuhanás szédülete meredt rá. Ez 1654 októberében történt.

Egy hónappal később találta meg örömét és lelki nyugalmát a hitben. Most az örömtől nem tudott aludni. Bibliáját olvasta ágyában. Hirtelen tüneményes lángnyelv ölelte körül, szeme elkáprázott, és leírhatatlan boldogság töltötte el. Csak könnyeinek árja omlott. Szíve fölé varrott emlékjelen ez a hitvallása: Tűz! Bizonyosság! Öröm! Béke! Elfelejttem a világot, mindent elfelejték Istenen kívül! Kegyelmes Atyám: a világ nem ismer Téged, de én megismertelek! Öröm! Öröm! Öröm! Örömkönnyek!

Jézus! Jézus! – elszakadtam Tőle, megtagadtam és keresztre feszítettem Őt!

Elhagytak engem, az Élő vizek forrását! Én szakasztottam el magam tőle! Csak el ne szakasztassam Őtőle örökre!

Teljesen alávetem magam JÉZUS KRISZTUSNAK, az én MEGVÁLTÓMNAK.

Ez órában tért meg Pascal, korának leghatalmasabb gondolkozója. Isten megérintette, misztikus erő ölelte át. Valami lelki folyamat eltörölte eddigi vágyait és hajlamait és új teremtésé tette. Ezt nevezte megtérésének. És hogy másokat is hasonló elragadtatás örömeiben részesítsen, leült és megírta „A bűnös megtérése” című értekezését.

Hitvallását mindhalálig szíve fölé varrva hordta, és hű maradt látomásához mindvégig. Utolsó napján ezt írta: Megváltómhoz nyújtom ki kezem, aki földre szállt, és szenvedett értem. Ebben az egyszerű és mégis oly felséges hitben pihent el. „Kettős gonoszsgot követetett el az én népem:

elhagytak engem, az Élő vizek forrását, hogy kutak ássanak maguknak és repedezett kutakat ástak, amelyek nem tartják a vizet”. Jer 2:13. Ez az Ige állott előtte ama nevezetes novemberi éjfélnél, és ő emlékjele központjába írta.

Szeme megnyílt, meghihlette és lenyűgözte a nem látott dolgok nagysága és okszerűsége. Tudatos megtérése nem annyira a bűnből, mint inkább a mulandók rabságából, az értelmi érdeklődés lekötöttségéből és attól a közönytől való szabadulás, mely elfeledteti a múlt életben az örökkévalót. Ezek a repedezett ciszternák, melyek nem tartják a vizet. A mulandó dolgok iránti érdeklődés rabsága, a merő értelmiségtől való megszállottság és könnyelműség, amely elfelejteti a halandóval az örökéletet.

És itt van az Élő vizek forrása, akit ő oly sokáig elkerült! Jézus! Jézus! Jézus! Jézus Krisztus a Megváltó! Megtérése órájától kezdve Jézus lett minden Pascal számára. Minden bizonyítéka a Megváltó személye. Krisztus az egyetlen megoldás minden emberi szükségben, bajban. 31 éves korától 39 éves korában bekövetkezett haláláig egyetlen vágy töltötte el lelkét, azért élt, hogy az emberek figyelmét a Megváltóra irányítsa.

Meglehet, hogy utolsó 8 éve alatt kevesebb időt szentelt a tudománynak, mert nem áll, hogy egészen elhagyta volna, de ez időben írta azt a könyvét, melyet kincsként fognak őrizni a világ végéig, mert a legjobb könyvek közé tartozik. Senki sem olvashatja Pascal gondolatait anélkül, hogy magasabb légkörbe, nemesebb életszínvonalra ne emelkednék. Pascal páratlanul finom lélekkel volt megáldva, bámulatosan érzékeny volt az ember számára kijelentett minden igazság iránt. Gyors szeme volt a szépség meglátására, bármely formában nyilvánult is az meg, de szíve állandóan a legmagasabbra éhezett. Már fiatalon meglátta a Nagyszerűt, mely egészen elbájolta. Megtérésekor azonban a Legfelségesebbet látta meg. Azonnal és fenntartás nélkül tette le szíve, lelke és agya minden képességét a Megváltó lábaihoz, Aki hatalmának és kegyelmének oly páratlan gazdagságával jelentette ki magát neki.

BIZONYSÁGTÉTELEK

Mélységből az Úrhoz

Átlag szülők átlag gyermekeként láttam meg a napvilágot. Első gyermek voltam, sok reményt fűztek hozzám, de úgy látszott, nem váltom be. Otthon mindig irigy és akaratos voltam a húgommal, máshol viszont – a megszokott környezettől távol – visszahúzódó és félnék. Ahogy cseperedtem, egyre nyomasztóbb lett a világ, egyre inkább úgy éreztem, hogy túl kicsi, túl gyenge vagyok. A versenyben, ami már az óvodában kezdődik – harc a barátokért, az elfogadásért – én valahogy mindig alul maradtam. Állandóan jöttek más zsarnokok, vezérek, akik mellett nem rúgtam labdába. Leginkább a peremre szorulva léteztem. Egyedül otthon volt egy kis „lehetőségem”, mert a húgommal szemben erőfölényben voltam. Édesapám a szememben hatalmassá, ideállá nőtt. Nagyon szeretett, talán túlságosan is. Anya volt az örök hátráltató, akit apa leszólt, nem engedett érvényesülni semmiben, vele szemben is inkább minket védett meg a húgommal, aláásva anyai tekintélyét és szeretetét. Kamaszként lázadtam anya ellen, mert ő minden magyarázat nélkül mindent tiltott, apa pedig még őt is kijátszva megengedett dolgokat. Így kezdtem fiatal felnőtt éveimet. Kevéske önbizalommal, és azzal az egyre növekvő vágygal a szívemben, hogy valaki szeressen úgy, ahogy vagyok. Állandóan úgy éreztem, hogy meg kell dolgoznom a szeretetért, és minden napot kudarcnak éltem meg, amelyen ez nem sikerült. Lassan apa ellen is lázadni kezdtem, mert már nem láttam olyan tökéletesnek. Azzal vádoltam, hogy elvette anya lehetőségét attól, hogy ő is szeressen engem. Kettejük között hánykolódtam, nehéz időszak volt ez mindannyiunknak. Emberektől vártam azokat a dolgokat, melyeket csak Isten adhat. Aztán szembejött velem a szerelem egy szőke fiatalember képében. Úgy éreztem, megtaláltam a boldogságot, végre az életnek értelme lett, majd családot alapítunk és élünk boldogan, míg meg nem halunk... Valóban ilyen naiv voltam, és ennyi elég volt nekem akkor. Összeházasodtunk, teltek az évek, de gyermekünk nem lett. A szerelem is kihűlt, és egy hideg őszi napon a felépített álomkép összedőlt. Az életünkbe belépett egy alig tizenhat éves fiatal lány. Teljesen összetörve, megalázva, meghazudtolva, a

maradék önbizalmamat is elveszítve ültem a bíróságon, várva, hogy kimondják a vádlásunkat. Ezek után még nehezebb időszak következett az életemben.

Bizonytalanság és bizalmatlanság jellemzett. Kevés barátnőm volt, nehezen oldódtam fel társaságban. Haragudtam a volt férjemre, haragudtam a szerencsésebbekre, a szebbekre, haragudtam az egész világra. Céltalan lett az életem, nem volt reményem, nem volt miért élnem. Egyre jobban foglalkoztatott, hogy mi lesz velem, minek élek, miért olyan igazságtalan az élet. Tele voltam önsajnálattal, bántottam a körülöttem élőket, magam sem tudtam, mit is akarok. A világ azt harsogta a fülemben, hogy valósítsam meg önmagam, nekem „jár” sok minden, vegyem el. A vágyaim és a valódi adottságaim szembe kerültek egymással. Pszichológushoz jártam, aki csoportos relaxációt ajánlott. Közben bújtam a horoszkópot, hogy megtudjam, mit hoz a jövő. Jósnőhöz is elmentem. Az állapotom azonban nem lett jobb, sőt egyre szerencsétlenebbnek éreztem magam. Ebben az időben egyre gyakoribbak lettek az öngyilkosságot fontolgató gondolataim. Nem tudom szavakba önteni azt az érzést, ami hatalmába kerített. Egyre csak hajtott, hogy kiszálljak. Üres voltam belül, szinte érzéketlen. Csak sajnáltam és sajnáltam magamat, gyöttrődtem. Teljesen magamba zárkóztam, semmi nem tudott felvillanyozni. De Isten ott volt, bár én nem láttam és nem hallottam Őt, de szeretettel és kegyelemmel várta, hogy mikor figyelek végre rá. Az időzítés tökéletes volt. Azt gondoltam, én akartam odamenni, és hogy véletlenül volt ott az a lány. Pedig Isten küldte hozzám. Krisztus illata lengte körül, bár nem tudtam megfogalmazni, miért olyan más. Aztán beszélgettünk. Nagyon érdekelt, amit Istenről mondott, mély meggyőződéssel, de nem erőszakosan. És ettől még jobban érdekelt. Volt valamije, amire egész életemben vágytam. A békesége. Elhívott egy karácsonyi istentiszteletra. Alig vártam már, hogy mehessek. Ott mintha csak nekem beszélt volna a lelkipásztor. Félve kérdeztem meg: jöhetnek legközelebb is? Így kezdtem gyülekezetbe járni. Kaptam Bibliát és több keresztyén könyvet is. Elkezdtem olvasni, és csak olvastam és olvastam. És Isten sorra világított rá bűneimre. Meglátta velem, hogy ha emberekhez viszonyítom magam, talán

időnként jobbnak tűnhetek – bár egyre kevésbé hittem ebben –, de az Ő szentségéhez mérten bűnös vagyok, szennyesek a gondolataim, a tetteim, az egész életem. És egy csodálatos hír: Jézus szeret úgy, ahogy vagyok. Helyettem is meghalt a kereszten. Nem kell megvalósítani magamat, mert Ő egyedül képes, és szeretné is irányítani az életemet. Végre békesség járhatna át a szívemet, olyan, amelyet soha addig nem éreztem még. Boldog voltam, mintha a föld felett lebegnék. Telve voltam szeretettel. Behívtam az életembe Jézust, Ő lett az én Megváltóm, Szabadítóm, Uram és Királyom. Isten Szentlelke újjászült. Nem sokkal ezután a bemelegítéssel is valást tettem Róla, ami újabb erőt és örömet adott. A családom viszont értetlenül nézte az eseményeket. Először féltettek, azután támadtak a szüleim, megpróbálták lebeszélni, mondván, hogy álomvilágban élek. Az elszakadás elkerülhetetlen volt. Fizikailag is távolabb kerültünk egymástól, mert az Úr egy másik városba vezetett. Teljesen új életet kezdtem új helyen, új közösségben, új munkahelyen, új barátokkal. Isten csodálatosan pótolta minden hiányomat és szükségemet.

Azóta egyedül élek, mégsem érzem magam olyan magányosnak és elveszítettnek, mint azelőtt. Isten néha mélyvízbe enged, ahol megtapasztalhatom a magam korlátait, kudarcokat, bukásokat, de győzelmeket is a hit harcában. Igen, meg kellett látnom, hogy komoly és kemény harc hitben maradni és járni. A bűn és a sátán szívós, és mindig visszajön, ezért nagyon résen kell lenni. A kísértések áttevődnek különböző területeire az életünknek, aztán vissza-visszatérnek és újból próbára tesznek. A harc és küzdelem közben egyre többet láthatok meg Istenből, az emberekből és persze saját magamból. A hitem gyökerei közben egyre mélyebbre nyúlnak, egyre jobban kapaszkodnak Krisztusba. Közben szüleim is megnyugodtak, mert látják már, hogy nem múló fellángolás ez nálam, hanem életforma, ami egy számukra még ismeretlen Személyhez köt, Aki reményt és erőt ad, Akiért érdemes élni. Isten arra hívott, hogy e világban fény és só legyünk, hogy hirdessük az evangéliumot. Neki szolgálva, az Ő dicsőségére éljünk. Minden emberhez küld bennünket, mégis talán a családuknak elutasítását a legnehezebb elfogadnunk. Imádkozom értük is, és hiszem, hogy Istennek semmi sem lehetetlen.

Cs. Gy.

Dániel az oroszlánok vermében

Kitaláljátok-e, milyen maszkot hoztam nektek? – kérdeztem egyszer a gyerekeket. Ő, ez könnyű – felelték –, ezek oroszlánjelmezek. A gyerekek megkapták, a fejükre illesztették és már kezdődhetett a barlangi beszélgetés.

Az sem jelentett gondot, hogy az egyik oroszlán sok tízezer évvel ezelőtt élt, a másik csak 5 ezer éve született. Végül is a képzeletbe ugyanúgy belefér a különböző kor szülőtte, ahogy a család a különböző generációkkal teljes. Mi sem tudjuk elképzelni, hogyan éltek az őseink, az úknagymamák, a dédnagypapák. Csak hallottunk róluk és elképzeljük őket. Ma így teszünk az oroszlánok életkorával is.

Az már igazi fejtörést fog okozni, miért voltak ezek az oroszlánok egy veremben, amikor azok szabadon élő vadállatok. Miért nem száguldottak az őzek és a szarvasok után és miért nem tanították kicsinyeiket a vadon szabályaira? Miért nem lázadtak fel rabtartóik ellen, és amikor vetettek nekik valami kevéske húst, miért nem tépték széjjel a gondozóikat? A szabad élet fővadásza miért fogadta el a kegyelem-eledelt? Hogy van ez? És hogy jutott közéjük Dániel?

Mondják el ők maguk!

Az első „oroszlán” kiült a gyermekek elé. Ő egyenesen az édenkertből jött, amikor elfogták. Hallgassuk a meséjét!

Nagyon-nagyon régen, a világnak kezdetén nem éltem én elém vetett ételen. Volt egy barátom – valami emberféle –, akivel beszélgetni tudtam. Olyan volt nekem, mint az apám. Beletemhettem a fejem az ölébe és simogatta a sörényemet. Én meg kicsit nehézkesen – mert még fiatal voltam a beszédre – elmondtam neki, mi történt velem aznap.

Nagyon régen volt, de emlékszem, mindig megdicsért. Nevet is adott nekem. Azt mondta, Leó. Nem kedves? Aztán megkért, ne rohangáljam össze a világot, elégedjek meg a környék vadjaival, ha éppen éhes vagyok. De csak ekkor vehetek el belőle. Tanított a rendes életre.

Amikor kezdett lehűlni az idő, lement a nap is, akkor azt mondta nekem gyengéd hangon: Most menj, Leó, a tanyádra, mert hozzám vendég érkezik. Hallottam, hogy nagy sűgással jött egy árnyék, vagy füst, vagy köd, és ők szépen meghittent beszélgettek.

Egyszer történt valami baj. A kígyót láttam a fán, de nem gondoltam semmi rosszra. Mégis az lett. Azóta én értem a barátom szavát, de ő nem érti az enyémet. Ez valami büntetés rajta.

Már nem jó élni, öreg vagyok, lötyög rajtam a bundám és ráadásul rab lettem. Micsoda szégyen egy oroszlánnak!

A többiek vigasztalták: Öreg oroszlán nem vén oroszlán és senki nem mesélhetne arról a boldog korról, az édenkertről.

Ezután előlépett a következő, egy alig ötezer éves hím oroszlán. A következőket mondta:

Én egy Sámson nevű kétlábúval voltam kapcsolatban, sajnos. Volt egy társam és két kis kölykünk, de ez a fenevad ember széttépte a nőstényemet. Pedig szép családi életet éltünk, én is segítettem a lurkók nevelésében. Aztán egy nap mindennek vége lett. Persze az olyan vad világ volt a kétlábúak között is, hogy egymást is széttépték. Mit várhattam én, egy egyszerű sivatagi vándor. Gondoztam a kicsiket, anyjuk helyett anyjuk is voltam. Amikor felnőttek, elvesztettem életem értelmét.

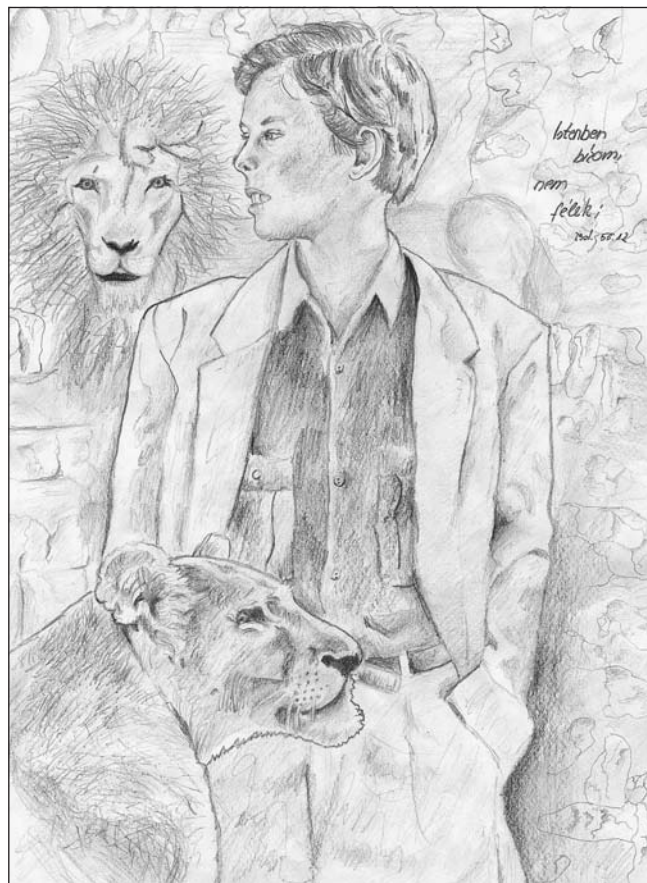
Hosszú idő után – amit bolyongással töltöttem – megtaláltak és elhoztak ebbe a verembe.

Itt aztán gondolkodhatok, hogy a kétlábúak az oroszlánok, vagy mi. Ők csak ölnek, törnek, zúznak, akkor is, ha nem éhesek? És milyen lélek lakik abban, aki a kicsinyek mellől le vadássza az anyjukat?

Ne búsulj, testvér, a mi sorsunk se jobb! – és előállt a következő oroszlán.

Az én életem talán a legnehezebb, mert nekem ebben a veremben születtek a kicsinyeim. Soha nem láttak szabad világot, soha nem tudom megtanítani őket a vadlesésre, a támadásra, az elfogásra. Pedig ez a mesterség alapvető tudomány az oroszlánoknál. De mi itt vagyunk ebben a dohos, bűdös veremben, már teljesen izületesek a lábaim és a gyerekek sem fejlődnek jól. Nem tanultak meg harapni és rágni. Hova vigyem őket, ha elromlik a foguk? Ettől az egészségtelen ételtől a gyomruk is tönkre megy. Nem lesz belőlük csak engedelmes, cirkuszi oroszlán. Nem így volt ez a fiatalkoromban, mikor még rend volt a világban. Az oroszlán a pusztán lakott és életre nevelte a kölykeit. A mai kölykök rabok. Naphosszat csak ülnek és elfelejtik, mire is teremtette őket a Teremtő!

Nézzétek, hoznak hozzánk egy kétlábút! Ugyan, miért? Talán azért, hogy ostort pattogtasson a hátunkon? Vagy azért,

„Istenben bízom, nem félek” Zsolt 56:12.
Így képzelem el Dánielt az oroszlánok vermében
Cséki Szabina Zoé, (14 éves), aki a rajtot készítette.
(Köszönjük – a szerk.)

hogyan cirkuszi parádéra tanítson? Vagy talán ő a mai menü?

Dániel benn volt a veremben.

Akkor valami érthetetlen csoda történt. Az édenkerti Leó megszólalt:

Ez egészen hasonlít az én jó gazdámra. Bárcsak értené, amit mondok! „Vedd az öledbe a fejemet kigazdám és altass el örökre. Olyan fáradt vagyok! De nem érti a szavamat. De nézzétek a szemét! Sugárzik belőle az isteni méltóság. Gyere közelebb barátom, majd én melegítelek.”

A másik így beszélt! – „Nem bosszualom meg a nőstényem halálát, mert biztosan nem te ölted meg. Meg kell látnod, milyen különbség van az állatok és az emberek viselkedésében, és ha egyszer innen kivisz az oroszlánok Istene, mondd el barátaidnak, él még a szeretet az állatok szívében. Nézd, hagyta neked egy kis marhanyelvet, ha éhes vagy, egyél!”

A harmadik is pártfogásába vette. „Téged szeretnék megkérni, szabadítsd ki a kicsinyeimet, vigyázz rájuk és szoktasd vissza a vadonhoz. Még elég kicsik, talán sikerül. Ugye megteszed, te csillagszemű? Olyan szépen állsz ott, látszik, hogy nem félsz tőlünk. Tudod, mi nem bántunk, de az emberek könnyen gonoszságot tesznek. Érted, amit mondok? Odateszem a lábadozó kicsiket, akkor tudod, hogy nem bántalak. Nézd, milyen édesek?”

Lassan eljött a hajnal és a király beszélt a verembe: Dániel, élsz még? (Mintha ennek a kétlábúnak is jó szíve lett volna.)

Aztán elvitték tőlük ezt a csodálatos teremtményt. A veremben békesség szállt az állatokra, fenn öröm érte azokat, akik Dániel bizonyágát hallgatták.

A mindenható Isten megmutatta újra a hatalmát és az emberek azt gondolták, hogy befogta az oroszlánok száját, és kinyitotta az emberek szemét.

Meglátták az Istent.

Frittmann Lászlóné

A JÓ PÁSZTOR

megtalálható az interneten is:
www.jopasztor.baptist.hu

Megszoktuk már, hogy ebben a rovatban **Frittmann Lászlóné** testvérünk írásai jelennek meg immár közel három éve. Azt hiszem, sokan szívesen olvasták ezeket a remekbe szabott – műfajilag talán leginkább a tárcákhoz hasonló – cikkeket. Nemrégiben egy kötetre valót gyűjtött össze belőlük a szerző, amelyek „Virágos katedrám” címmel meg is jelentek a Jó Pásztor Kiadó gondozásában. (Itt jegyzem meg, hogy már alig van a könyvből, aki szeretné megkapni, sürgősen hívja föl a szerzőt a 06-20/886-0372 számon és rendelje meg!)

Magdi néni – ahogy szinte mindenki hívja – a jó Isten kegyelméből, a jó Pásztor segítségével fölépült súlyos betegségéből, és újra dolgozik: ír, ír és ír. Hamarosan egy újabb könyvvel jelentkezik. Sok erőt kívánunk neki, és köszönjük mindig pontosan érkezett írásait.

A Hajnalcsillag rovatban mostantól szeretnénk ismertetni a Napsugár Gyermekmentő Alapítvány gyermekmissziós terveit, elindítani egy nyilvános „levelezést” és gyerek-rejtvényeket közölni. Eddig is számos levelet kaptunk gyerekektől, amelyekre természetesen mindig válaszoltunk. Az a célunk, hogy a „közérdekű és közhasznú”, azaz a másokat is buzdító, építő levelekből, részleveleket közöljünk a válaszokkal együtt, ahogy ez a nagy hagyományú baptista gyermeklap, az eredeti „Hajnalcsillag” esetében is volt.

A szülőket arra kérjük, hogy buzdítsák gyermekeiket a rovat elolvasására, a rejtvények megfejtésére, és arra, hogy írják meg élményeiket a Jó Pásztorban.

Imádkozzunk azért, hogy munkánk ne legyen hiábavaló és kísérje Isten áldása!

– a szerk. –

Rejtvény gyermekeknek

Kedves Gyerekek!

A kiemelt függőleges sorban egy nagyon fontos tevékenység nevét találjátok. Megfejtésül ezt a szót küldjétek be, és írjatok pár mondatot, ami erről a szóról eszetekbe jut. Nevetek után ne felejtsetek odaírni, hány évesek vagytok. A pontos megfejtést beküldők között ajándékot sorsolunk ki.

Szerkesztőségünk címe: Jó Pásztor Alapítvány, 1751 Budapest, Pf. 279

Beküldési határidő: 2007. október 31.

1	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	1	Az első ősatya
2		<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	2	Nóé harmadik fia
3			<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	3	A bölcs király
4		<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	4	Izsák első fia
5		<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	5	Jákób egyik fia
6			<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	6	Bíró és prófétanő
7				<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	7	Áron egyik fia
8		<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	8	Dávid lázadó fia

Gyerekkoldal – Nyári beszámolók

Több gyermek megosztotta velünk nyári élményét és elküldte beszámolóját. Néhányat közlünk ezekből.

Vége a sulinak, itt a szünet. Az osztálytársammal már várjuk a tóalmási focitábor. Június 24-én elindultunk. Mi vonattal, Gergőék autóval mentek. Fél 3-kor odaértünk, beiratkoztunk, majd mentünk rendbe rakni az ágyunkat. Mivel én már voltam ebben a táborban, Gergő meg nem, megmutattam neki a tábor, hogy hol van a focipálya, a kastély, az ebédlő, az előadóterem, a tó a csúszdával, a majomsziget, a barakkok, és hol futunk „hajnali hajszát”. Eljött az este. Vacsora után tusolás, fogmosás, és végül a bemutatkozás. Reggel kitakarítottuk a barakkot, ugyanis takarítási verseny is volt. Mi csak egyszer nyertünk. Reggeli után bibliaóra volt. Ezután megtanultuk a barakkban az igeverset, majd mentünk edzésre. Dél előtt edzés volt, délután meg szétválogattuk a csapatokat, majd meccsztünk. Sajnos Gerivel nem kerültünk egy csapatba, pedig nagyon szerettük volna, de így legalább megmutattuk egymásak, mit tudunk. Foci után játék volt, ahol három szoba a másik három ellen vetélkedett. Ebéd után csendes pihenő, majd ismét játék, aztán edzés, ahol meccsztünk. Első nap csak kikaptunk, de nem voltunk le-törve, mert tudtuk, hogy ez csak egy játék. Ekkor következett a legjobb dolog, Fürdés a tóban! Ilyenkor mindenki rohant fürdőnacira öltözni és irány a tó. Meg kellett mutatni, hogy tudunk úszni, és utána mehettünk a csúszdára. Ezt követően szabadidő volt, majd vacsora, és ismét bibliaóra. Így telt minden, egész csütörtökig. Ezen a napon csak délelőtt volt foglalkozás, délután mentünk lovagolni a pusztába. Hazaérve mindenki lepihent, mert nagyon fáradtak voltunk. Másnap reggel tudtuk, hogy ez egy nagyon érdekes nap lesz, amikor visszanez-zük az egész heti mókát. Mindenki azon nevetett, amikor a pusztában fejbe csap-tam magamat a karikás ostorral. Követ-kező nap volt a hazautazás. Az utolsó napon még történt egy jó dolog. Az edzőm nekem adta azt a labdát, ami nagyon tetszett nekem. Örültem neki, és nagyon vigyázok rá, mert ez a labda egy kedves emlék nekem az ideai táborról.

Szilveszter (13 éves)

Az én nyaram jól telt, igaz, nagyon hamar elmúlt. Ezen a nyáron sok helyen voltunk, az egész család. Nyár elején Rét-közberencsre mentünk egy bemerítési ünnepre a gyülekezetünkben többen is. Az is jó volt, hogy az ottaniak kihívták a mi gyülekezeti ifjúságunkat egy focimeccsre. Én a nyáron Tahi Tini Táborban voltam. Szerintem az idei Tini hét elég jól sikerült. Az Evangéliumokat tanultuk (Máté, Márk, Lukács, János). Jók voltak a csoportbeszélgetések, mert jól vezették azt. Azon a héten nagyon nagy meleg volt és emiatt egy pár ember rosszul is lett, de hamar meggyógyultak, hála az Úrnak. A mi barakkunkban lakott Nagy Sándor lelkipásztor és Zsolt Tamás, aki a számítógépnél munkálkodott. Ők voltak a Jerikó barakk vezetői. Szőkepusztára is elment a családnak, ahol a régi-új imaház átadására került sor. Ezt követően még pár napig ott maradtunk a Dunántúlon, és együtt sáortáboroztunk a gyülekezetből többen is – nagyon jó hangulatban. Így telt a nyaram. Remélem, mindenkinek jó nyara volt.

Áron (13 éves)

Ezen a nyáron Biatorbágyon voltam egy keresztyén táborban, ahol nagyon jól éreztem magam. Mindenki kedves volt, pedig addig senkit sem ismertem. Egy nap többször is túráztunk. Reggelenként tornáztunk. Nagyon finomak voltak a reggelik, ebédek és vacsorák. Étkezés előtt mindig énekeltünk és imádkoztunk. Minden nap volt bibliaóra, ahol tanultunk a Bibliából történeteket és imádkoztunk. Sok új éneket is megtanultam ezen a héten. Nekem nagyon tetszett ez a tábor.

Boglárka (8 éves)

Így látta Péter (Szőkepusztáról – gyermekszemmel)

Pénteken kipakoltuk a padokat, asztalokat. Aztán jött a könnyebb része. Barátaim: Gabi, Tomi, Boldika és én lementünk az Aranyoshoz fürdeni. Amikor visszaértünk, megint a padokat kellett pakolni, aztán egy rövid megbeszélést tartottunk. Esteledni kezdett, és nagypapámmal berendeztük éjszakai sátrunkat. Aztán vártuk Béla bácsit, aki velünk örködött. Másnap eléggé unatkoztam, mert annyit csináltunk, hogy amikor jött egy

autó vagy motor, akkor a nagypapám mondta nekik, hogy holnap le lesz zárva az út ezen része. Vasárnap mindenki segített, mert az autókat kellett elterelni, aztán jöttek, akik főztek. A délelőtti rész eléggé hivatalos volt. A megnyitó közepén megjött Tomi és Márk, biciklivel jöttek Kaposvárról és hát egy kicsit késtek, mert Tomi kereke kilyukadt és ezért tolniuk kellett a biciklit. Ebéd után elmentünk megnézni a szürkemaráhát. Szerintem ebben a konferenciában az volt a jó, hogy a délutáni része nem volt olyan hivatalos, hanem egyszerű, és voltak bizonyosságok is, és ezek inkább Jézusra mutattak, mint a délelőtt. Szerintem jó volt ez a konferencia.

Jóföldi Péter (10 éves)

Kedves Gyerekek!

Írjatok nekünk bibliaköri élményeitekről, vagy az új tanévkezdetről! Feltehetőleg kérdéseiteket is. Várjuk leveleiteket postán vagy e-mailen, mindegyikre válaszolunk.

(a szerk.)

Íródeákok kerestetnek

FELHÍVÁS

Kedves Gyerekek!

Kérlek benneteket, írjátok meg, mit jelent nektek a karácsony. Hogyan készültök erre az ünnepre? Miként ünnepelitek meg otthon, az iskolában és a gyülekezetben?

A legjobb írásokat jutalomban részesítjük, és lapunkban is közzétesszük.

Alsó, felső tagozatos, és középiskolás diákok írásait várjuk. Kérjük, hogy nevetek mellé írjátok oda, hány évesek vagytok.

Címünk:

Jó Pásztor Alapítvány „Íródeák”
1751 Budapest, Pf. 279

E-mail cím: jopasztor@baptist.hu
Beküldési határidő: november 10.

(A szerk.)

Hírek és képek a gyermektáborról

A gyermektábor gondolata imádságban született. Amikor – lassan húsz éve – feleségemmel elhatároztuk, hogy alapítványt teszünk elhagyott gyermekek fölkarolása, és abortuszra szánt magzatok világrajötte, valamint hívő környezetben való fölnevelése érdekében, még nem gondoltunk gyermektáborra. Az Úr lépésről lépésre vezetett bennünket, kapukat nyitott és zárt be. Beletanultunk abba, hogy bátran induljunk és megálljunk, igyekeztünk fölismerni a jó Pásztor bátorító, feddő vagy épp megálljt parancsoló szelíd hangját.

A gyermektábort se mi találtuk ki, mint ahogy Szőkepusztára sem a magunk jószántából kerültünk. A sok unszolás ellenére sem tudtuk, mit akar az Úr. A jövő képe csak ködösen látszott, de elhatároztuk, hogy megteesszük az első lépést. Elfogadtuk az ajándékba kínált szőkepusztai romos imaházat, anélkül, hogy tudtuk volna, lesz-e pénzünk a felújítására és megvásároltunk egy 900 négyszögöles telket, meg egy közel egy hektárnyi belterületi erdőt – teljes közművel – hihetetlenül olcsón. Egyiket se akartuk, de az Úr úgy hozta eléink mindkettőt, hogy szinte gondolkodási időt se hagyott.

Ez év tavaszán megkezdtük az imaház újjáépítését és július 29-én megtartottuk az ünnepélyes átadást. A gyermektábor első épülete, a lelki foglalkozások helyszíne eredeti szépségében várja az új gyermek-gyülekezetet.

Az imaháztól mintegy két kilométerre levő faluban, Libickozmán, terveket készítettünk a gyermektábor főépületéhez. Egy föllebbezés miatt az építési engedély – amit szintén az év tavaszára vártunk – csak augusztus végén emelkedett jogerőre. Azonnal elkezdtük a munkát. Az épület elkészült, tető alatt van, és egy vállalkozó jóvoltából, aki ingyen elkészítette a beüvegezett ajtókat, ablakokat, a tél beállta előtt bezárható lesz. Ahogy az idő engedi, a villany-, víz- és fűtészerezés következik. Mindhárom munkához szívesen vennénk testvéri segítséget.

Ha a ház elkészül, jövő nyáron indulhat a táborozás.

Aki mostanában építkezett, az tisztában van az árakkal. A költségek messze meghaladják a lehetőségeinket, ha közgazdaságilag kalkulálunk. Mögöttünk van azonban egy élet tapasztalata arról (nem is szólva a bibliai példákról), hogy ha az Úr építi a házat, az egészen más, mintha mi, akármilyen okosan, nagy szorgalommal tennénk is, s ha Ő nem építi, őrzi, akkor hiábavaló a munka is meg az őrizet is.

Az erdőben faházakat szeretnénk elhelyezni, de ez még csak a látomások, a víziók kategóriájába tartozik. Egy látásból azonban igen gyorsan valóság lehet, a szárazság után nagy eső zúgását hallotta a próféta... ha valakinek szól az Úr ebben a témakörben, kérjük, ossza meg látását velünk.

Meggyőződésünk, hogy a sátán leginkább gyermekeinket támadja. Ha valamikor szükségük volt a lelki fegyverzetre, ma bizonyára. Amolyan „lelki edzőtábor” szeretne lenni a gyermektábor, ahonnan harcra kész és győzni képes fiatalok kerülnek vissza a gyülekezetekbe, erősítve a csapatot, hisz ahogy énekeljük: „lelki tábor, harcmező az egész nagy világ.”

Szívesen vennénk villanszereléshez, víz- és gázszereléshez értő testvérek segítségét épp úgy, mint azokat az adományokat, amelyek segítik ezt a munkát, az Úr dicsőségére.

Almási Mihály

KÖNYV-, CD- ÉS DVD-AJÁNLÓ

A JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY TOVÁBBRA IS AKCIÓS ÁRON KÍNÁLJA KIADVÁNYAIT*

Frittmann Lászlóné: Virágos katedrám

Az író első elbeszéléskötetének minden története hitvallás Isten szeretetéről. A gyermekekévek háborús sebei és a nélkülözésekkel teli felnőttkor emlékei a meseszövevény elbeszélés eszközei által felszítják szívünkben az Isten gondviselésébe vetett hitet, és a hála érzetét. Írásai végigvezetnek az elmúlt hatvan év rögs útján. Kinek tanulság, kinek emlékeztetőül, de mindenképpen lelkünk javára.

A/5, 240 oldal, színes borítóval.

Ára: 2000 Ft

Dr. Almási Mihály: A nagy kaland

Sci-fi vagy valami más? Mese vagy nem? És ha nem, akkor mi? – Ilyen és hasonló kérdéseket tesz föl az olvasó, miközben nem tudja letenni a szépen illusztrált könyvet, amelynek első kiadása az Amerikai Egyesült Államokban jelent meg. Magyarországon jónak láttuk kétnyelvű könyvként közreadni, így az angolul tanulók elmélyíthetik tudásukat. Arra az etikai tartalomra pedig, amely a könyvet jellemzi, mindenkinek, mindig és mindenütt szüksége van. A szerző jó „idegenvezetőnek” bizonyul a szokatlan „terepen”.

A/5, 128 oldal, képekkel és színes borítóval.

Ára: 1190 Ft, akciós ár: 900 Ft

Ismeretlen szerző: A hegyi kunyhó

Egykor Hollandiában úgy próbáltak védekezni az evangéliumi puritán mozgalom terjedésével szemben, hogy a hívő családokat – hajóra rakták és száműzték őket Kanadába. Palkron Kaleb és családja egy volt a több száz család közül, akik Kanada vadregényes hegyei között keresték a megélhetés lehetőségét. Gigászi küzdelmet vívtak a természet vad erőivel. Az eredetileg a múlt század első felében a Magvető Kiadónál megjelent elbeszélés szereplőinek vezérigéje: „Az igaz ember hitből él!”

A/5, 80 oldal, színes borítóval.

Ára: 590 Ft, akciós ár: 490 Ft

Gerzsenyi Sándor: A századik

Hívó gyermekversekben mindig nagy a hiány, különösen ünnepek táján. A szerző gyerekeknek szánt versei biblikusak, kedvesek, játékosak, humorosak. Ezek a versek értékőrök, miközben nagyon is újak, frissek, üdék. Aki a kezébe veszi a szép kiállítású könyvet, aligha tudja letenni. Gyülekezeteinkben ezeket a verseket, a gyermekekkel foglalkozó tanítók jól tudják használni, mind az apróságok, mind a nagyobbak, és az egész gyülekezet épülésére.

A/5, 216 oldal, képekkel és színes borítóval.

Ára: 1890 Ft, akciós ár: 1490 Ft

Dr. Almási Mihály: Kegyelem minden

A könyv „műfajilag” háláldozat kíván lenni Isten különös gondviseléséért, amelyet a szerző a saját életében éppúgy megtapasztalt, mint az elmúlt századokban ősei. A szerző mély betekintést enged saját lelkébe, örömeibe és bánataiba, amiket a rendkívül változatos életpályán bekövetkezett kívánatos és nem kívánatos események váltottak ki belőle. Ez a könyv üzenet lehet fiataloknak és időseknek, érkezőknek és távozóknak, hívőknek és hitetleneknek, azoknak, akik megtalálták Krisztust, és azoknak, akik keresik.

B/5, 783 oldal, 250 fekete-fehér és 300 színes fényképpel.

Ára: 4400 Ft, akciós ár: 2900 Ft

„Jó Pásztor, Jézus...” CD

A CD-n a Jó Pásztor témakörben vegyeskari, férfikari feldolgozások, gyermek- és ifjúsági énekek hallhatók szimfonikus zenekar, vonósok, fúvósok, illetve orgona és zongora közreműködésével, továbbá ének- és hangszerszólók.

30 ének- és zeneszám, 70 perc.

Ára: 2300 Ft, akciós ár: 1900 Ft

„Emlékezz vissza az útra!” CD

A 120 éves Pesterzsébeti Gyülekezet jubileumi kiadványa. A 60 tagú énekkar, profi zenészek és szólisták evangéliumi szolgálatait, 23 ének- és zeneszám, 70 perc.

Ára: 2300 Ft, akciós ár: 1900 Ft

ÚJ FILM

SZÓKEPUSZTAI KONFERENCIA DVD

A Szókepusztai Zarándok Kápolna 2007. július 29-i megnyitásának ünnepi alkalmán készült az 53 perces új DVD.

A profi főlvetel, szerkesztés, vágás nyomán a legfontosabb és legemlékezetesebb események elevenednek meg előttünk, akik jelen voltunk, és kiváló összefoglalót láthatnak mindazok, akik – bár nem tudtak ott lenni – szívükön viselik a Napsugár Gyermekmentő Alapítvány misszióját, amelynek egyik első helyszíne ez a kápolna lesz.

A film ajándéknak is kiváló. A fúvószene, a történelmi visszatekintés, az ünnepi ígék, a kiállítás, a bensőséges és mégis vidám együttlét képei mellett kuriózumnak számít az Aranyos-patakon való átkelés, a szürke-gulya, a falu és a vidék megejtő szépsége.

Ára: 2200 Ft, akciós ár: 1700 Ft

Ajándékozza meg szeretteit, ismerőseit evangéliumi könyvvel!

A könyvek megrendelhetők:

Jó Pásztor Evangéliumi Könyvterjesztő Szolgálat
1751 Budapest, Pf. 179

E-mail: jopasztor@baptist.hu • Tel.: 06-20/886-0712

*Az árak a postaköltséget nem tartalmazzák!

Hálával és örömmel vettük kézbe az új Jó Pásztort, és nem győztünk ámulni, tartalmán és színein. A gyönyörű fényképeknek nemcsak szépsége, hanem, ami mögötte van, az a hatalmas munka magával ragadó. Valóban csodákat vitt véghez – sok-sok testvérkéz által – a csodákat művelő és ajándékozó ÚR.

Szókepuszta nevét – velem együtt sokan – addig sosem hallottuk, amíg erről az erdő közepén megmaradt, felújításra váró, kéttornyú baptista imaházról nem olvastunk. Hogy mi minden történt a tervezés és a munkálatok éve alatt, az ÚR tudja! Ez év július 29-én a felújított, megszépített, nagy munkára programozott épület átadása megtörtént. Ma is vannak csodák!

Legyen áldott az Ó Neve – érettetek, testvéreim, akiket szeret az ÚR. (Gné)

Az az érzésem (ahogy legutóbb kívántam), sikerült kipihenniük magukat a nyár folyamán. Ennek eredményeként most egy színvonalas színes újságot tarthatok kezemben, a már megszokott tartalommal és még nehezebb rejtvényekkel. Köszönöm és az Úr megújító erejét kívánom továbbra is munkájukhoz! (MS)

Nagyon köszönjük a Szókepusztán megrendezett találkozót. Nagyon jól éreztük magunkat. További munkájukra Isten áldását kívánom! (SR)

Gratulálok a Zarándok Kápolna megnyitására tapasztalt szervezethez! Minden nagyon jó és szép volt. Imádkozunk az ismertetett tervek megvalósulásáért is. (DI)

Köszönöm a konferenciáról szóló beszámolót. Akik nem tudtunk elmenni, azok is hírt kaphattunk róla. (Lné)

A távolság, magas korom és kevés erőm miatt fizikailag ugyan nem, de lélekben és imádkozó szívvel ott voltam én is a konferencián. Örülök a lapban

közölt fényképeknek, a sok odaérkezőnek és nem kevésbé az áldozatos munkának. (Pné)

Köszönöm a hangulatos beszámolót, szinte ott éreztem magam. És köszönöm Frittmanné Magdi néni kedves szavait a gyermekek felé. Örülök, hogy jól értelmezett nemzeti önbecsülésre neveli a gyermekeket. Ha jön hozzám az unokám, neki is a kezébe adom a cikket, és együtt beszéljük meg. És köszönöm az énekeket. Igyekszem azonnal elolvasni és megtanulni. (Nné)

Mindig nagyon várom a tartalmas lapot. A keresztrejtvények pedig hasznos ismeretekkel bővítik bibliai tudásomat. Amikor kézbe veszem, azonnal elkezdem a megfejtést és nincs nyugalmam, míg el nem készülök vele. A Jó Pásztor, Jézus velem van, életem minden napján! (Dné)

...Nagy izgalommal és kíváncsian keresem a Bibliában a helyes válaszokat a rejtvényekre. Mivel a férjem 2005-ben hazament az ő „Drága Királyához” (imáiban mindig így fogalmazott!), azóta különösen nagy szükségem van vigaszt adó drága igeverserekre. A rejtvény válaszainak keresésében ezekre is rátalálok, és béke, nyugalom költözik a szívembe. Mindnyájuknak nagyon köszönöm munkájukat! Külön kívánok a rejtvénykészítő testvérnőnek munkájához továbbra is kedvet és Istentől bölcsességet. (Kné)

Végigsírtam a „Jó Pásztor”-t, mert nem tudtam elmenni Szókepusztára. Nagyon tetszett a beszámoló. (Lné)

Nagyon boldog vagyok a Jó Pásztor újság rendszeres megjelenéséért. Édesapám, Kiss Endre keze munkája is benne van a szókepusztai kápolnában. Még kicsi leány voltam, de életem végéig elkísérnek az ottani emlékek. (Rné)

Idézet Gál Józsefné leveléből, aki a pusztai gyerekek tanító nénije volt több generáción keresztül is:

...Köszönöm, hogy a szókepusztai konferenciára meghívtak. Nagyon szép élmény volt számomra. A rendezés és a szervezés kiváló és példamutató volt. Érdekes volt a Libickozma községről elhangzott előadás.

...sajnos a hallásom és a látásom is nagyon elromlott, (hiszen 90 éves leszek januárban)... Örülök, hogy sikerült az „erdők mélyén álló” régi kápolnát rendbe hozni, amit nagyon jól ismertem gyermekkoromtól fogva. Nagyon szép lett! A kiállított tablók sok régi tanítványomat felismertem. ... Nagyon örülök a faluban felépítendő gyermektábornak és a családok számára készülő faházak üdülőknek. Kívánom, hogy mihamarabb készen legyenek! Ehhez sok sikert és jó egészséget kívánok! (Gál Józsefné)

Nagyon meghatott az újságban közölt szókepusztai beszámoló, és különösen Gál tanító néni fényképe. Ő még engem is tanított. Sajnálom, hogy nem tudtam elmenni erre a ritka eseményre. (Bné)

Ott voltam Szókepusztán... Köszönet az előkészítőknek és a megvalósításban résztvevőknek. Keresem a jelzőket rá: Egyszerű volt: egyszerű eszközök, programok sokaságából állt. Méltóságos volt: méltó volt elődeink emlékéhez. Fennkölt volt: Isten népéhez méltó, kisugárzott az Úr népének összefogása, ereje. Áldott nap volt: mindenben rajta volt Isten áldása. Legyen Isten áldása további munkájukon! (SJ)

Kiadja:

JÓ PÁSZTOR KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY
PMB 12. PK 60.255/2002/4.

Számlaszám: 11742252-20061533 OTP Bank Rt.

Adószám: 18696619-1-13

Tel.: 06-20/886-0845, fax: 06-1/283-1413

Levelezési cím: 1751 Budapest, Pf. 279.

E-mail cím: jopasztor@baptist.hu

www.jopasztor.baptist.hu

Felélős szerkesztő és kiadó: Dr. Almási Mihály

Irodalmi szerkesztő: Gerzsenyi Sándor

Zenei szerkesztő: Tóka Szabolcs

Tördelés: rePROCOLOR Kft.

Nyomás: Mátyus Bt.

HU ISSN 1786-268X

KVÍZ KÉRDÉSEK

JELLEGZETES EMBEREK

A megfejtés mellett az igehely megjelölését is kérjük, ahol a helyes válasz megtalálható.

A kérdéseket összeállította: Dr. Sajben Klára.

Beküldési határidő: 2007. október 31.

1. Ki volt híresen szőrös?
a. Dávid
b. Ézsau
c. Péter
d. József	6. Ki volt gyengeszemű?
a. Lea
b. Sára
c. Ráháb
d. Mária
2. Ki hajtotta eszeveszetten a kocsját?
a. Jéhú
b. Dávid
c. Pál
d. Az etióp kincstárnok	7. Ki volt alacsony termetű?
a. Nehémiás
b. Zákeus
c. József
d. Jóel
3. Ki volt híres a magasságáról?
a. Jakab
b. János
c. Rebeka
d. Saul	8. Melyikőjük volt nagyon kövér?
a. Eglón
b. Áron
c. Júdás
d. Óbéd
4. Ki volt a kopasz?
a. Jákób
b. Elizeus
c. Ádám
d. Izsák	9. Ki evett éveken keresztül füvet?
a. Sisák
b. Nebuzaradán
c. Nabukodonozor (Nebukadneccar)
d. János
5. Az alábbiak közül ki viselt szőrruhát és bőrrövet?
a. Péter
b. József
c. Illés
d. Cádók	10. Ki volt balkezes?
a. Dávid
b. Éhúd
c. Illés
d. Náhum

Az előző feladvány helyes megfejtése: 1/a Születésnap (1Móz 40:20–21), 2/b Dávid (2Kir 3:20), 3/d Egy korsó vizet visz (Lk 22:10), 4/c Térdei reszkettek (Dán 5:6), 5/b Jonathán (1Sám 20:32), 6/d Lót (1Móz 19:3), 7/c Elizeus (2Kir 4:40), 8/d Saul (1Sám 9:24), 9/a Pénzt és aranyfüggőket (Jób 42:11), 10/c Vörös (1Móz 25:29).

A megfejtést beküldte: Szabó Máté (Debrecen), Kovács Áron (Pócsmegyer), Lami Rebeka (Tuzsér), Groska József (Nyíregyháza), Piros Elemérné (Budapest), Baráthné T. Piroska (Marcali-Bizé), Kalmár Gyula (Békés), és további 64-en, akik a kereszt-rejtvénnyel együtt küldték be megfejtésüket. *(Lásd a keresztrejtvény megfejtők névsorában a csillaggal jelölt neveket.)*

Gratulálunk! Jutalmukat postán küldtük el.

Köszönet az 1%-ért

Amint lapunk olvasói előtt köztudott, a Napsugár Gyermekmentő Alapítvány újjáépítette a szökepusztai imaházat.

A 2006-ban kiutalt 2005. évi SZJA 1%-os felajánlásokból érkezett 578 915 Ft-ot teljes egészében a kápolna felújítására fordítottuk.

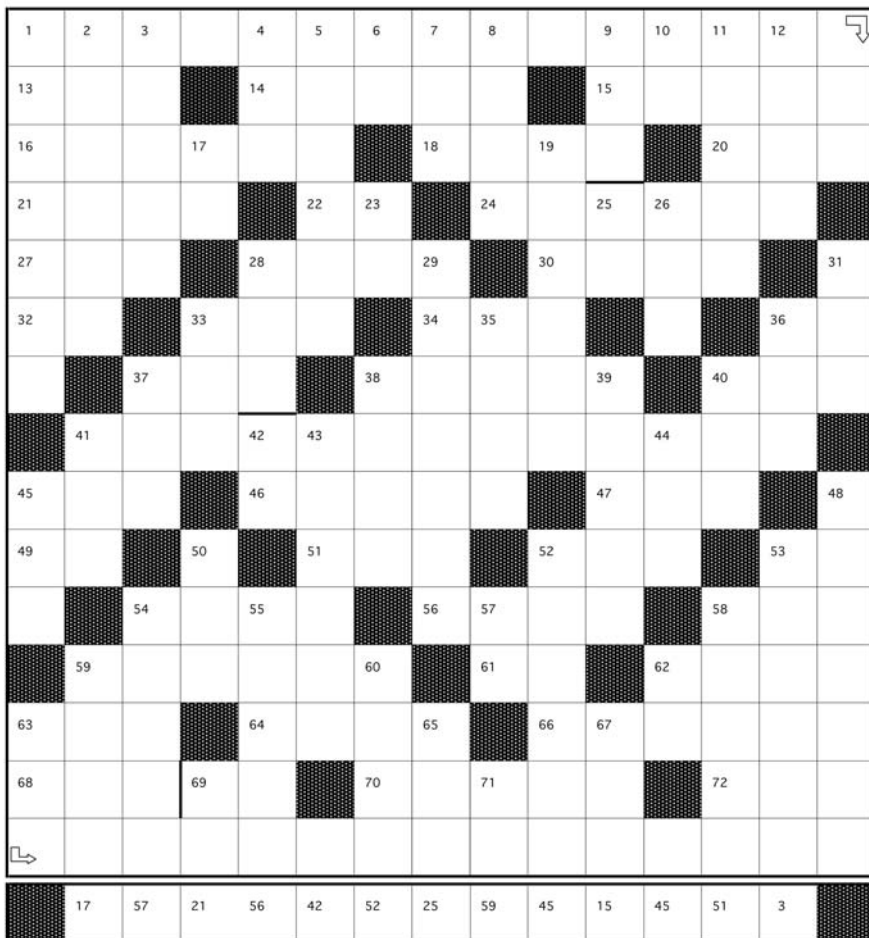
Ugyanebben az időszakban a Jó Pásztor Alapítvány bevétele az 1%-os átutalásokból 524 027 Ft volt, amit a Libickozmán létesülő gyermektábor építésére fordítottunk. Ezúton szeretnénk megköszönni a gyermekmisszió támogatását mindazoknak, akik adójuk 1%-át erre a célra utaltatták, és kérni, hogy az idei esztendőben is gondoljanak ránk – új támogatók megnyerésével is.

A Napsugár Gyermekmentő Alapítvány, valamint a Jó Pásztor Alapítvány kuratóriuma

Kedves Rejtvényfejtőink!

Az elmúlt időszakban egyre több megfejtőnk jelezte, hogy szívesen lemondana a rejtvényfejtésekért kapott „jutalomról”, és egyebek mellett hivatkoztak a magas postaköltségre is, amit az alapítvány megspórolhatna. Megfontolva mindezeket, arra a döntésre jutott a Szerkesztőség, hogy a helyes megfejtők névsorát a jövőben is közzéteesszük a lapban, de – ahogy ez más lapoknál is szokás – a helyes megfejtéseket beküldők közül öt játékost részesítünk könyvjutalomban. A jutalmazottakat sorsolással fogjuk kiválasztani. – Köszönjük az építő javaslatot.

(a szerk.)

35. Birs betűi keverve 36. Gépjármű fontos berendezése 37. Járom 38. Kávüledék 39. Szeretevendégség 40. Fél hármas! 41. Római köszöntés 42. Zóna egymű betűi 43. Gazdag perzsa király 44. Önérzet páros betűi 45. Izraeli főpap volt 48. Mózes anyja 50. Albán pénz 52. Benjámin törzsének fejedelme az ígért földjének felosztásakor 53. Nimród által alapított város 54. Perzsa aranypénz a Károli fordításban 55. Izrael bírása, aki egy parázna nő fia volt 57. Távozóban 58. Az ammóniták bálványa 59. Az egyik megye 60. Konyhai berendezés 62. Ósdi egymű betűi **63. A megfejtendő szakasz második része** 65. Kockázat 67. Részben banná! 69. Mértékegység rendszer 71. Május eleje!

Különálló sor: A megfejtendő szakasz negyedik része

Beküldendő az igevers és az ige hely Beküldési határidő: 2007. október 31. A rejtvényt készítette: dr. Sajben Klára

Az előző rejtvény helyes megfejtése: Aki mindig csak a szelet figyeli, nem vet, és aki csak a fellegeket lesi, nem arat (Préd 11:4).

Helyes megfejtés küldtek be: Mayer Imre* (Dunaújváros), Lőrinc Jánosné* (Bp), Dan Imre* (Kömölő), Kovács Bálint* (Újkígyós), Radványi József* (Sajóecseg), Mihály Sándor* (Szada), Galambos Gábor* (Gödöllő), Szádeczki Ildikó (Veregyházi), Lomjanszki Jánosné* (Órbottyán), Pásztor Józsefné* (Miskolc), Nuszbaum Ferencné* (Gödöllő), Dobner Béláné* (Bp), Spangenberg Rudolf* (Kömölő), Gyarakai Mihályné* (Békés), Kerekes Béláné* (Mágocs), Lukács Péterné* (Tét), Jámbor Ferencné* (Debrecen), Czap Elekné* (Debrecen), Gáll Lajos* (Debrecen), Tassi Lászlóné* (Dömsöd), Laskovicsné Pintér Etelka* (Isaszeg), Farkas János* (Kiskőrös), Vajda Jánosné* (Orgovány), Bató Tiborné* (Ócsa), Rózsa Tiborné* (Kiskőrös), Kálmár Lúcia* (Kiskőrös), Tóka Melitta (Székesfehérvár), Gyurján Istvánné* (Kiskőrös), Török Sándor* (Debrecen), Polányi Károlyné* (Bp), Kovács Sándorné* (Miske), Böcsa Sára* (Dunaújváros), Kovács Imréné* (Ráckeresztúr), Schumannné Veszélovicsi Ágnes* (Monor), Gulyás Ernőné* (Bp), Polányi István* (Bp), Dan János* (Békés), Varga Lajosné* (Bp), Káldi Istvánné* (Beregszász), Ruznyák Renáta* (Békés), Bolesmányi Jánosné* (Kiskőrös), Bozsóki Ferencné* (Székesfehérvár), Rüch Henrikné* (Kömölő), Horváth Jánosné* (Fadd), Neuheiser Jánosné* (Borjád), Bathó Erzsébet* (Komárom), Kovács Lászlóné (Mezőtúr), Kiss Antal* (Gyula), Bató Pál* (Dunaharaszti), Martonné Szepák Margit* (Tahi), Sóvágó Antal* (Hajdúöszörmény), Körösi Károly (Monor), Ádám Lászlóné* (Sajószentpéter), Andrásik Ödön* (Sződ), Andrásik Johanna* (Felsőgöd), Abraham Sára* (Alsógöd), Andrásik Andrásné* (Felsőpetény), Kustán Jánosné* (Dunaújváros), Sándor Mária* (Bp), Koncz Zoltán* (Bp), Nagy Sándorné* (Berettyóújfalui), Baka Sándor (Bp), Trenka Józsefné (Nógrádmedgyer), Révész Barnáné (Tuzsér), Szolga Benjámin (Alberttelep), Ilyésné Katona Ibolya* (Pécel), Pálmai Zoltánné* (Szada), Barta Gyuláné* (Mezőkövesd), Szabó László* (Újkígyós), Sáfró János* (Pécel), Lisztésné Oros Erzsébet* (Albertirsa), Gaál Eleonóra* (Tard), Molnár Dávidné* (Pécel), Petrik Ádámné* (Órbottyán), Sáfrai Sándorné (Bp), Szabó Jánosné (Nagykőrös)

A csillaggal megjelölt testvérek nemcsak a keresztrejtvényt megfejtést küldték be, hanem a kvíz kérdésekre is választottak. Gratulálunk! Jutalmukat postán küldtük el.

Kedves Rejtvényfejtők!

Az előző rejtvény nehezebb volt, mint a szokásos, már csak azért is, mert több volt benne a zárt betű, ezért is adtam meg segítségként a sarki betűket. Azt gondoltam, a kedves rejtvényfejtők már elég gyakorlatot szereztek az elmúlt hónapokban.

Köszönöm a bátorító, biztató sorokat! (Sajben Klára)

KERESZTREJTVÉNY

„Hanem emlékezzél meg az Úrról” – az igevers folytatása a vízsz. 1, függ. 63, vízsz. 41 és a különálló sor alatt található. Az igevers a Károli-fordítás szerint került a rejtvénybe, míg a nevek az új fordítás szerint (kivéve, ahol külön jelezzük az attól való eltérést).

Vízszintes: 1. A megfejtendő szakasz első része 13. Belga, olasz és luxemburgi autójel 14. Az ötödik nap teremtménye 15. Edom másik neve 16. Áron legfiatalabb fia 18. Az a hely, ahol Sámson egy számarálkapoccsal agyonvert ezer filiszteust 20. Visító egymű betűi 21. Rugalmas anyag 22. ... foka, a városfalakon levő, a nagykapuk bezárása után használt keskeny nyílás 24. Perzsia és Média hét fejedelmének egyike 27. A Halotti beszédből ismert szó – ford. 28. Ezt a nevet adta magának Naomi 30. I-vel a végén: Ahasvérus király felesége 32. Zamat 33. Sérülés a hajón 34. Egyfajta műszeres orvosi vizsgálat 36. A szél teszi – régiesen 37. Ide betűi keverve 38. Lószerszám része 40. Keresztelő János egyik eledele **41. A megfejtendő szakasz harmadik része** 45. Az ósanya

46. Izrael bírása, akiről az van feljegyezve, hogy harminc fia, és harminc leánya volt – ford. 47. ... poetica 49. Lóerő 51. Marcián alkotóeleme! 52. Belső szerv 53. Nem – angolul 54. Félni kezd – ford. 56. Z-vel az elején: kocsonyás anyag 58. Micsodák? 59. Jerikói fővámszedő 61. Gyakori kínai név 62. Az ő idejében kezdtek segítségül hívni az Úr nevét – ford. 63. ÓAR 64. Füst betűi keverve 66. Jób egyik vigasztalója – ford. 68. Gyakori arab név 69. Szent – rövidítve 70. Elifáz lakhelye 72. OVE

Függőleges: 1. A nő, aki kétszáz kenyeret vitt Dávid embereinek 2. Pál munkatársa, görög, pogány szülők gyermeke volt 3. A Tigris folyó keleti partján levő országból való 4. Más betűi keverve 5. A Samáriába telepített avváiak egyik istene 6. Spanyol és német autójel 7. A kanálban van! 8. Kis patakot 9. Sír betűi keverve 10. Erdei vad 11. A-val a végén: a papi rend 12. Angol kisasszony 17. Személyes névmás 19. Ezt a területet kerülte meg az Édenből induló Pison folyó 23. Légüres tér 25. A tetejére 26. Egyforma mássalhangzók 28. A perzsával együtt említett népcsoport 29. Ezsdrás 2-ben említett város – névelővel 31. Bétel régi neve 33. Jákób felesége

KRISZTUST VÁRÓK DALA

Szöveg: Gerzsenyi Sándor

Zene: Tóka Szabolcs

1. Álltunk égbe nézve, szólt a hang, közel. Amint mennybe szállott egykor úgy jön el.

Az-ó-ta csak vá-runk szemünk rád figyel, Fogó hit-tel kérjük: Hát nincs semmi jel?

Vá-runk reménykedve Urunk, jöjj hamar! Vá-runk csüggedezve sü-rű éj ta - kar.

Szívünk föl-e-mel-jük, ú-jítsd meg hitünk! Áldott I-géd ál - tal célba ér - ke - zünk.

2. Fü-ge-fá-ról szóltál - zöldül már a táj? S hamis prófé - tá - ról - csak csácsog a száj!

Hol van a szeretet? Jaj, meg-hi-de-gült! Ho - vá lett a sok hős? Mind el-me-ne-kült!

3. Hitünk lámpá - sá-ban a-lig van o - laj. Be-zá-rul az aj - tó, s felhangzik a "jaj"!

Drá-ga Vő-le - gény, mi hozzád tartozunk, Amink van, mi mindent néked ál-do - zunk!

Sajtóvisszhang

A Szőkepusztai Zarándok Kápolna megnyitó ünnepén két televíziós stáb készített fölvételeket. A Marcali TV egy héten át sugározta a beszámolót, amit átvettek a regionális adók is, úgy tudjuk, hogy Pécssett, ill. Kaposvárott.

Számos telefonhívást kaptunk, az adásokban megszólaltak a Napsugár Gyermekmentő Alapítvány elnökén kívül a település, a régió és az Országgyűlés képviselői is.

A Jó Pásztor beszámolóit mindenki olvashatta. Most a Somogyi Hírlap 2007. augusztus 10-i számában megjelent írást közöljük, ahogy a lapban megjelent.

A Napsugár Gyermekmentő Alapítvány által készítettett egyórás film (DVD) – ahogy a könyvhirdetésekből erről részletesebben írunk – megrendelhető szerkesztőségünkben.

Eredeti szépségében áll az erdei baptista imaház

Ha egy napra is, de újra benépe-sült Szőkepuszta. Mintegy hat-százán érkeztek az ország minden területéről a hajdani faluba, ahol az 1920-as években telepedtek le az első baptisták. Kéttornyú imaházukat 1931-ben építették fel. A 20. század közepéig úgy kétszázán éltek és gazdálkodtak itt.

A Libickozmához tartozó település egykori utcáiban ma már egyetlen ház sem áll. Az imaház azonban átvészelt egy háborút és az azt követő magányos évtizedeket. Bár rossz állapotba került, az egyetlen épülete Szőkepusz-

tának. Az elszármazott baptisták pedig minden évben egyszer visszatérnek zenés misére. A mostani találkozó különleges volt, mivel egy régi álom valósult meg: felújították az imaházat.

■ **Ünnepélyes imaházavatató volt a kihalt faluban, Szőkepusztán.**

Horváth Gábor, Libickozma polgármestere elmondta, hogy a Napsugár Gyermekmentő Alapítvány jóvoltából áll ismét eredeti szépségében az épület. Az alapítvány tervei szerint az erdő ölelésében és csendjében álló imaház a Libickozmán létesítendő gyermektábor egyik bázishelye is lesz a jövőben. ■ Vigmond E.

A fénykép 1936-ban készült Kiskőrösön.

I. sor: balról jobbra: Grecs János, Kiss István, Páth Géza, Barkóczi Pál, Balázs Mihály, Szabó Pál, Csövári György
Középső sor: balról jobbra: Pivarcsi, Tóth István, Szamosvölgyi János, Fazekas Pál, Roboska György, Fazekas Mihály, Szabó Pál,
Felső sor: balról jobbra: Torgyik, Városi János, Bodicsi Pál, Turancsik Sándor, Torgyik Pál, Hajnal Mihály, id. Viczián János, Rékasi István.

A képet beküldte: Kovács Imréné testvérnő, Pesterzsébetről